

Tam Th Tam Cung

Ch 64

Da Lan S n Ch

Da Lan S n C nh là m t thung l ng b n mùa khí h u ôn hòa n m gi a m t vùng núi non ch y dài. Ng trong thung l ng, xa xa có th trông th y nh núi cao nh t c a dãy Da Lan, bên trên quanh n m tuy t ph tr ng xóa, b ng ch c khi n ng i ta n y sinh m t lo i o giác nh th b n mùa o l n.

M c ích c a Nhan m và nh ng t c nhân còn l i hoàn toàn khác xa. Vài ngày u Da Lan S n C nh khi s n ch v n ch a g p m t b n h , ai n y u b n r n tô i m dung nhan, ch i chu t tóc tai qu n áo, riêng nàng thì l i d o quanh kh p n i, tính toán xem b c ti p theo làm sao hành ng.

Bên ngoài Da Lan S n C nh có b trí tr n pháp k t gi i, c n i c a s n ch c ng có t k t gi i r t cao siêu, vì c này ch ng nghi ng gì ã gây thêm cho nàng không ít phi n toái. N m x a nh ng th nàng h c trên Thiên ình v a nhi u v a a đ ng, th mà l i b sót m i thu t s huy n h c, nay nàng i v i th t p h c s p x p tr n pháp v a r c r i v a khó h c này hoàn toàn mù t t. Xem ra sách l c duy nh t hi n gi ch có là khi n s n ch nhìn v a m t r i ch n nàng làm th thi p, th m i có th tùy ý ra vào n i c a s n ch .

Nhan m không kh i trút m t ti ng th dài. Yêu tinh xinh p v n ã nhi u, hoa tinh b n h ng i p l i càng ông, tính m t b ng chung nàng m i n c ng có th li t vào di n trung bình. Th t ra b n thân ngo i hình v n không ph i quan tr ng nh t, m t m i t m th ng nh ng bù l i phong thái duyên dáng c ng có th khi n ng i khác tr m tr . Nh ng nàng ây bi t t l ng s c, bi t ki u ng i nh b n thân c n b n ch ng có t o phong thái nào.

Dù ngh theo h ng tích c c, r ng hai v s n ch thiên v chú tr ng v p bên trong ch không xem tr ng hình th c b ngoài, thì nàng c ng không bi t ph i làm sao v a không th t l mà l i có th phô bày trí t v p ti m n c a mình.

Tóm l i hi n tr ng vô cùng áng lo.

Nhan m th b n bên b h , th y m t a tr ang n m úp b ng bên t ng á l n c nh b , chi c uôi sau mông ang nhè nh v v vào l ng, ôi tai ph y lông t trên nh u nhúc nhích không ng ng, là m t ti u lang yêu còn ch a hóa h n thành hình ng i. Nó v a t t ng viên k o tr c m t sang bên v a khó nh c m: “M t viên, hai viên, ba viên, ba viên... ba r i t i n m, n m viên, n m viên r i t i...”.

Nhan m s s chi c túi mang theo bên ng i. May m n là vài ngày tr c th y các ng t c mua k o m t nàng c ng ã mua m t gói nh , nh ng vì b n

suy nghĩ nên chúng còn hàng thứ n v t, gói kẹo nh này ã c mang theo vào Da Lan S n C nh.

“A, n m viên r i t i sáu viên, sáu viên, b y viên, tám viên... Í, sao ch có tám viên v y, rõ ràng nh ng ng i khác u c chia m i viên mà, k v y...”
Ti u lang yêu l c l chỉ c uôi, mi ng l m nh m.

Nhan m ng sau l ng nó, trong lòng b c b i khôn xi t: a tr này là con nhà ai, nuôi ki u gì mà ng c th này? Xem ch ng các ti u yêu quái lúc chia k o ã c tình b t n t, chia ít i s k o c a nó.

“Nh t nh là mình m nh m r i, m l i l n n a! M t viên, hai viên, ba viên, n m viên sáu viên...”

Nhan m cu i cùng c ng ch u h t n i, bèn b c t i tr c ng i x m xu ng c nh nó nh nh b o: “Này, ta m giúp có ch u không?”. Ti u lang yêu a m t nhìn nàng, m ng r g t u: “D c!”.

Nhan m c gi tay l y m t viên k o t sang bên l i m m t s , m n b y thì ã h t k o, nàng bèn l y gói k o c a mình d c ra ba viên: “T ng c ng m i viên, bây gi ã úng ch a?”.

Ti u lang yêu ng ngác nhìn nàng, l y làm l b o: “Nh ng mà rõ ràng ây có t i m i m t viên”.

Nhan m b y gi m i nh ra tr c ó cu c u ch ng bao gi m n con s b n, bèn c m luôn m t viên lên nhét vào mi ng nó, c i tít m t h i: “V y gi có ph i m i viên r i không?”.

Ti u lang yêu sung s ng c t s k o còn l i vào túi, gãi gãi u, l i h i: “T là ai v y? Hình nh tr c gi ch a th y t bao gi ”.

Nhan m bu n bã vô cùng. ây r t cu c là con nhà ai, không nh ng ng c mà còn ch m ng h , vi c này không ph i nên h i t nã r i , sao l i n bây gi m i nh ra. Nh ng nàng có vi c nh v i ph ng, ành ti p t c c i tít m t: “Ta m i v a t i ây thôi, b i v y m i ch a t ng th y ta”.

Ti u lang yêu ngâ ng c g t u, h i lâu sau m i “ ” m t ti ng.

N c i trên môi Nhan m ã có ph n l i, ti p t c tu n t m l i: “Ta có m t vi c r t phi n ph c mu n h i , ã g p s n ch i nhân bao gi ch a?”.

Ti u lang yêu l p t c n m t n c i n là ngâ th : “T nh h i cái này h , cái này bi t! m, s n ch i nhân, ngày nào c ng c g p s n ch i nhân h t!”.

Xem ra ã h i úng ng i, h n n a i ph ng l i ng c th này, có mu n moi chuy n c ng không c n nhi u k x o. Nhan m a tay ch ng c m, l i h i: “Th có bi t s n ch i nhân thích ki u con gái th nào không v y?”.

Ti u lang yêu ngô nghê h i: “Thích là cái gì?”.

“...” Nhan m t c thì c m th y mình úng là m t k ng c chính tông m i mu n h i chuy n t ti u qu này, “V y th ng ngày s n ch i nhân t t v i ai nh t?”.

“H ... S n ch i v i an Th c r t t t, ch a bao gi m ng ng c. a, b th t ng c l m sao? Sao lúc nào c ng có ng i chē ng ch t v y?”

Nhan m vu t vu t ôi tai c a nó, c nghi n r ng r n ra m t câu: “ ng nhiên không ng c r i”. Ng i, là ng i ã b xa cái c nh gi i “ng c” này t lâu r i...

ôi tai ph y lông t c a ti u lang yêu kh nhúc nhích, xem ch ng c gãi r t đ ch u: “Hai v s n ch i nhân u r t t t v i Bách Linh t ”.

Bách Linh ... Nhan m còn nh Bách Linh chính là ng i s p x p n i cho b n h ngày u n Da Lan S n C nh, ng i V t c, dáng cao đ ng l i yêu ki u. Hóa ra s n ch thích ki u con gái nh v y. Th o nào t c tr ng nói nàng không h p s thích c a s n ch , qu úng không sai. Nh ng hi n gi bi t c i u này c ng xem nh có chút thu ho ch, n lúc không l t c vào m t s n ch thì quay sang l y lòng Bách Linh, ng nào k t qu c ng ch ng khác bi t là bao.

“T Lân s n ch thích con gái y n, quy n r m t chút, D M c s n ch thì thích m u ng i cao ráo, d u dàng, áng yêu. Ng i thay vì h i an Th c, chi b ng n h i ta, vì c ta bi t c c ng không h ít.”

Nhan m b gi ng nói t trên tr i r i xu ng này đ a cho hú vía, nh y đ ng ng i nhìn ra sau thì th y m t ng i àn ông tóc xám b c. Ng i này nho nhã b c sang, thân m t v v u ti u lang yêu, th p gi ng b o: “Ph thân có chuy n c n nói v i t y, con sang bên kia ch i i”. an Th c r t vâng l i, l p t c ch y ra ch khác.

Nhan m c ng l i: “Th t ra, ta không có...”.

“Ng i là hoa tinh ph i không? Th t ra ch chúng ta th ng xuyên có t c tr ng c a các t c mang m nhân n dăng t ng, m i ng i th y mãi âm quen c r i, ng i không c n ph i c ng th ng... Ng i i.” Ng i kia nh c v t áo ng i xu ng t ng á l n c nh h , “Ban nãy ng i ch i cùng an Th c, gi ta cho ng i bi t m t s vi c, ây c ng có th xem là có qua có l i cho to i lòng nhau, không ph i sao?”.

Nhan m ng i xu ng t ng á c nh y: “Ng i là ng i c a Lang t c?”.

Ng i kia mi ng c i toe toét gi tay vu t vu t c m: “Ta là t c tr ng Lang t c Nguyên an”. Y đ ng chút, l i c i nói: “Ta b o ch t này t c tr ng các ng i rõ k l , sao l i dăng sang ng i nh ng i th này, úng là...”.

Nhan m kh d u môi: “Cái gì mà ng i nh ta? Ta thì có ch nào không c?”.

“Ý của ta là, dựa vào hình mẫu của chúng ta nay của hai vị sếp thì nghĩ thì tất sẽ còn kém rất xa. Còn thì mà nói, nghĩ xem mà nghĩ gì cũng không phải, có ý...”, Nguyên An giết tay sáo vào mặt nàng, “Sáo vào cũng lắng mà nếm phở. Nhưng vóc người lại quá thấp, thân hình không cân nạng, nghĩ cũng nghĩ phải...”.

Nhan Mịch nhanh tay lật mặt, vỗ vào bàn tay nàng mò dằm xuống của y: “Cho dù ta không xinh đẹp thì cũng xem là có nét cá áo riêng chứ”.

Nguyên An bắt cười ha ha, cười lúc mới nói: “Mịch, tính cách rất thú vị, nhưng sếp sẽ không chọn người đâu, chỉ biết sau này theo ta thôi”.

“Con nghĩ cũng sẽ làm việc này rồi, ta thêm theo người mới”.

Nguyên An gật đầu, cười sang vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Nghe người gật đầu ta xem xem... , xoay mặt vòng... Tuy nghĩ cũng rất phải nhưng cái eo lại rất thon, mình cũng chắc cũng không nên. Hôm nay mai các người sẽ gặp sếp, nghĩ như si teo cho chút”.

Nhan Mịch vội nhìn nàng vì cùi này hoàn toàn mù tịt bèn thốt lên: “Sếp thích con gái eo thon?”.

“Chắc chắn là đàn ông, không ít thì nhiều cũng ưa thích. À, còn nữa, sáng mai nghĩ như nghĩ mớ lo áo sa mông, trang điểm càng mớ mớ càng tốt, không phải sơn cũng không hời.”

“H? Thì sao vậy?”

Nguyên An thản nhiên: “Khá khen cho người còn muốn làm thì phải của sếp chứ, vậy mà chút lý này cũng không thông. Áo sa mông tuy mớ vào rất đẹp, nhưng có tên đàn ông nào lại thích thì phải của mình trừ cứt bao nhiêu người nam cũng hàng như vậy? Còn nữa, nghĩ mớ của người có trang điểm lên cũng không thể thành quố gia thiên hạ, thay vì lật thì mớ gia mớ ám nghĩ không ai nhìn thấy, chỉ biết mớ mớ cho thanh nhã phóng khoáng. Ta thấy nghĩ cũng nghĩ nghĩ là”.

Nhan Mịch nghĩ nghĩ hồi lâu, thì phải khiêm nhường thốt lên: “Còn gì nữa không?”.

Nếu có chút nghĩ cũng có thể làm nên mớ chút, chắc chắn không quá trớn, sếp sẽ cảm thấy nghĩ rất đáng yêu. Chắc chắn Bách Linh nói đại như vậy còn mớ nh, nữa chút thú vị cũng không có.”

Nhan Mịch không kìm được miệng: “Nghe người nói vậy, hy vọng ta cũng chớ mớ trúng xem cũng nghĩ rất cao”.

Nguyên An lắc đầu, mỉm cười đáp: “Ta chỉ phải nghĩ oán thôi, sếp hào hời vì nghĩ như vậy, thì tho nghĩ chuyển sang cười thì cười cười thì nghĩ ngon miệng. Ai mà biết được, sếp cũng nghĩ không thể khờ khờ chú nghĩ mãi mớ khờ v, nữa thì mớ nghĩ nghĩ có lúc nghĩ mớ”.

Nhan m út ngh n. V y ra nàng là a c i thìa xào c c i giòn gi a mâm s n hào h i v , th t là ng ch m t ái quá i. Nàng ấy có làm c i thìa c c i thì c ng ph i là a c i thìa c c i t i ngon, m ng n c c nh t vô nh trong thiên h ch ch ng v a.

Nguyên an b o t m ngày mai s n ch s g p b n h . Câu nói này qu không sai. T i n, t c tr ng xoa xoa tay ch y sang d n dò m i ng i hôm sau th c d y s m s a so n sáng s m s i g p s n ch .

Nhan m không bi t nh ng l i Nguyên an nói v i mình có úng không, nh ng nàng ng m ngh m th i, c m th y c ng r t có lý. Các t c nhân cùng n Da Lan S n C nh v i nàng u là m nhân ã qua tuy n ch n g t gao, nàng th t s không ph i n i tr i, b t lu n n di n trang i m c nào c ng ch có th s m vai k không b t m t l t gi a r ng hoa.

ã không xinh p áp o, thôi thì x u v t m t t p th luôn cho r i, nh v y s n ch i nhân ch c n li c m t qua là có th nhìn th y. Th là Nhan m quy t nh ch r a qua m t r i ra kh i c a. Ch áo sa m ng tinh x o v n chu n b s n c ng g t sang bên, nàng l y ra m t b áo màu l c nh t trùm kín mít c ng i, ch l m i c .

Hành ng này khi n các ng t c thi nhau dùng ánh m t k d dòm ngó nàng, duy có Bách Linh sang d n ng là r t thân thi n, d c ng luôn mi ng cùng nàng tán g u. Nhan m r t mẫn nguy n, c cho không c s n ch ch n trúng nh ng làm thân c v i Bách Linh thì c ng nh nhau.

ng n i i n, Bách Linh ch t kh lên ti ng: “D M c s n ch hôm nay có th s không n, m i ng i tr c m t T Lân s n ch ph i c n th n chút...”. Nói xong bèn b c t i tr c, ng sau l ng m t chàng trai ng i v n m t thân y bào màu tím.

Ban u Nhan m còn l y làm l , D M c s n ch không n thì không n, làm gì mà ph i c n th n chút?

i khi n g n, nhìn rõ m t mảy T Lân s n ch thì nàng ã hi u. Không c n mô t đông dài ngo i hình phong c a v s n ch này, ng n g n m t ch thoi: D . Ng i này ng i sau chi c bàn th p, cao cao t i th ng, da m t c ng nh khung v i, dung m o khôi ngô ph màu u ám, u mảy cau rúm thành hình ch xuyên, c nh th bên d i có ai n ti n mình ch a tr . Không, nói n ti n không tr còn nh chán, nên nói là ai ã gi t c nhà ngài ta thì úng h n.

Nhan m b ng không kh i ngh , t th n là v T Lân s n ch này ng t nhiên i kh u v nhìn v a m t nàng, di m phúc này nàng gánh không ng. Nàng ch m ch m b c theo t c tr ng t i tr c, l t vào t m m t là an Th c u i ôi tai y lông t ang nhìn mình ngây th t i c i, thêm Nguyên an b y gi v i chìa tay ra kéo cu c u l i.

Nhan m qu xu ng t m m g m tr c m t, u kh cúi xu ng ng m g i, bên tai là m y l i xã giao khách sáo t i lui gi a T Lân s n chu và t c tr ng.

n khi t c tr ãng dâng Di n bích an lên, c phòng c g i là h ãng th m ngào ng t, nãng khó kh ãn l m m i ki m ch c không t c kh c xông lên gi t.

T Lân tùy ý t h p g m ãng an d c sang bên, ngoái u nhìn Bách Linh: “D M c ãu, sao còn ch a sang?”.

Bách Linh cúi u, kh ãp: “D M c s n ch ã nói ãng i mu n chút m i sang, b o m i ãng i không c n i”.

T Lân g t u: “ i m t chút có là gì, v y i thêm m t lúc n a i”.

T c tr ãng li n hũa theo ph h a: “Ph i i ch ph i i ch ”.

Nhan m th ãi th t. Ban nã Bách Linh có ã nói, D M c s n ch hôm nay có th s không t i. N u ãi ta không t i th t, v y b n h há ch ãng hoãi công i? T i c là nãng ch ãng có gan m m i ãng.

T th qu trên m g m h i ãng i c a nãng là c m t ãng thu t: th t l ãng ph i th ãng, l ãng không c khom, u không th hoãn toãn ãng ãng lên, ph i ãng ki u ãm ãn t i bà khu t n a m t, th i ãng gian káo ãi th t s còn o i h n so v i b ph t qu . Nhan m qu ãng hai g i t e ãng c mà v n không ãm nhúc nhích, ch có th th m m ãng xuôi r a ãng c tên D M c s n ch ãng t làm cao.

u óc nãng không kh i liên t ãng, ch c không ph i tên s n ch ãng hoãn ãm quá , không l t d y n i r i ch . Ki u ãng coi b T Lân v n h n. Mã v sau Nhan m m i b i t là suy ãng c a b n th ãn có ph n b n th u, theo l i Bách Linh thì kh i y D M c v a b tr ãng th ãng, th tr ãng còn ch a h i ph c.

Vào lúc Nhan m ãng th m ph nh trong b ãng ãn l n th hai m i thì b ãng r e m ch ãu ch ch bên ãng a ch m vào nhau k e kh , m t gi ãng tr m th p, ãn hũa c i ãng nói: “Ta ch ãng ã b o Bách Linh chuy n l i không c n i ta r i , m i ãng i sao còn ãng i y?”.